

برگرفته از نشریه آلمان: J.W.

بردگردان: ح. حارث

آیا سده «۲۱» را میتوان سده هندوستان نامید؟

پیمان اتمی با ایالات متحده باید هند را کمک کند که به یک قدرت جهانی مبدل گردد. مخالفت احزاب و جنبش های چپ افزایش می یابد.

در هفته های گذشته بزرگترین مانور نظامی در خلیج بنگال پایان یافت. نیروهای دریایی هند مشترکاً با «۲۰۰۰۰» نفر نیروی دریایی ایالات متحده ، جاپان و استرالیا با اشتراک واحد های تحت البحری و حملات هوایی ، تمرین ها را انجام دادند. چین بر علیه چهار کشور متذکره اعتراض شدید نمود ، زیرا این عملیات نظامی تا جاده ملاکا (Malacca) ساحه که از آنجا «۸۰٪» واردات نفت چین صورت میگیرد، ادامه پیدا کرد.

من موهن سنگ نخست وزیر حکومت هند بیان داشت: «سده ۲۱ باید سده هندوستان باشد.» بخاطر تحقق این آرزو حکومت هندوستان پیمانی را در سال «۲۰۰۵» با ایالات متحده امریکا به امضاء رسانید. که تکنالوژی اتمی و مواد قابل تجزیه اتمی را شامل بوده و در ماه جولای گذشته جزئیات تخنیکی آن به تصویب رسید. اکنون پارلمان هندوستان باید معامله اتمی را ارزیابی کند. هند تلاش دارد با استفاده از همه وسایل به قدرت جهانی مبدل گردد. این پیمان در وضع سیاسی جنوب آسیا و سیاست جهانی تأثیر و پیروزی های گسترده یی خواهد داشت.

با از هم پاشی بلاک شرق، حکومت دهلی نو، اگر ناسیونالیستهای هند و (BJP) در قدرت بودند و یا حکومت تحت رهبری حزب کانگرس ، که از جنبش های آزادیبخش

قبل از استقلال هند بوجود آمدند، سیاست مشابه را تعقیب میکنند. با عقد پیمان هستوی، هر دو کشور تلاش دارند همکاری نزدیک را که بعد از استقلال هندوستان در سال «۱۹۴۷» صورت میگیرد، توسعه بخشند. در مجموع هدف قرار داد است، که به گفته کارشناسان «۱۰۰» میلیارد دالر تخمین زده میشود، که مواد سوخت هستوی و تکنالوژی هستوی را دربر میگیرد.

اما نی تنها اقتصاد ایالات متحده دستها را به هم میسایند، بلکه نیرو های رهبری پنتاگون نیز در جستجوی همکار استراتژیک منطقوی میباشند. پاکستان از مدت های زیاد دیگر از مسابقه بیرون رانده شده، مدت همکاری ایالات متحده با رئیس جمهور مشرف انگشت شمار است، وضع سیاسی در پاکستان غیر قابل پیشبینی میباشد. ازدهای چینایی پنتاگون را ظرفیت تهدیدی خویش میداند، اما به هیچ صورت نی همکار واقعی سیاست منطقوی خویش.

کشور چین مشترکاً با روسیه و چهار دولت آسیای مرکزی «سازمان همکاری شانگهای» را تأسیس کردند. مانور نظامی نیروی های مشترک جدید، بطور آشکار هوشداری بود برای ایالات متحده که نباید در منطقه نفتی آسیای میانه فعالیت نظامی را انجام دهد.

کشور هند انتخاب بزرگ استراتژی منطقوی ایالات متحده امریکا میباشد. تحریم اقتصادی که از سال «۱۹۹۸» بخاطر آزمایشات اتمی بالای حکومت دهلی وضع گردیده بود، پایان یافت. اگر چه حکومت هند تنها اجازه کنترل بالای به اصطلاح بخش غیر نظامی اتمی خویش را داده است. عدم امضاء پیمان گسترش تسلیحات اتمی توسط هند همیشه مورد سوال جوامع بین المللی قرار گرفته است.

حکومت هند وعده سپرده که با امضای این قرار داد ضرورت انرژی تأمین و کشور هند به مثابه قدرت مستقل اتمی و بازیگر جهانی عرض اندام خواهد کرد. حقایق دیگری وجود دارد که به این بلند پروازی های هندوستان مهر تأیید میگذارد: مصارف تسلیحاتی حکومت هند هیچگاهی چنین بلند نبوده است: تنها در بودجه سال «۲۰۰۶ – ۲۰۰۷» بودجه نظامی حکومت نظر به سال گذشته دو برابر افزایش یافته است ، «۲۲ میلیارد» دالر امریکایی. بنابر این هند از نظر مصارف تسلیحاتی در جهان در مقام هشتم و. در عوض از نظر تأمین نیاز های انسانی ، بنابر احصایه ملل متحد در مقام «۱۲۶» قرار دارد. قوای نظامی ایالات متحده با مانور های نظامی خویش با همکار جدید خود در سرحدات چین ادامه میدهد، ایالات متحده تأکید میورزد که نمیخواهد از هند بامثابه دژ و استحکام در مقابل چین استفاده بعمل آورد. اکثریت نخبگان سیاسی حکومت هند این نقش جدید هند را تأیید میکنند.

اما مخالفت احزاب و جنبش های چپ افزایش می یابد. بعد از افشاء معامله اتمی در ماه اگست، هزاران نفر در دهلی نو به تظاهرات پرداختند، آنها حکومت را متهم ساختند که با استفاده از تخنیک اتمی غیر نظامی میخواهد ظرفیت سلاح اتمی را بازسازی کند، به مسابقات تسلیحاتی اتمی با کشور همسایه پاکستان دامن زند، و تماس های محتاطانه را که باعث نزدیکی دو کشور هند و چین میگردد به هم میزند. این اعتراضات توسط بزرگترین حزب کمونیست هند(مارکسیست) (CPI(m) رهبری میگردد.

www.ayenda.org